

Major

Ležím v noční tmě s očima dokořán. V hlavě mi doznívá dunění odcházející bouře. Ještě stále, po tolika letech, vnímám těžké zvuky doprovázené chvěním země, jako nebezpečí. Nebezpečí, které nese smrt.

Snažím se dýchat pravidelně a rytmicky, ale vím, že nikoho neoklamu. Podle zjištěného ticha kolem vycítím, že ani moji muži nespí. I oni jsou ve střehu a připraveni opustit uzavřený prostor jeskyně, která nám na několik nocí poskytla přístřeší

Říkám stále moji muži, i když to není až tak správný výraz pro jednotku, které mám tu čest velet. Zestárl jsem vedle nich a oni stárnou spolu se mnou. Z mladých kluků do šedin zralého věku. Zprostil jsem je vojenského slibu a propustil do civilu. Odmítli. Složili mi novou přísahu věrnosti. Když jsme přežili. Když jsme všichni ztratili všechno. Na konci světa.

Konec světa mě zastihl na novém působišti, kam jsem byl přeložen zároveň s povýšením. O základně na jmenovacím dekretu jsem v životě neslyšel. Plukovník mi ho předával s lehce pozdvíženým obočím. Důvod mé žádosti byl přísně tajným veřejným tajemstvím. Směšný paroháč milující ženu, která si to rozdávala s půlkou štábu.

Po dosti bouřlivém rozvodu, který následoval po profláknutí poslední milostné romance mé ženy s jistým generálem a ještě bouřlivější výměně názorů mezi námi, jsem chtěl jen rychle vypadnout a pokusit se zapomenout. Nikdy jsem nebyl rváč, ale slyšet tu cudnou stydlivku vykřikovat brutální obscénnosti během rajtování na obstarožním pupkounovi, mi zvedlo hladinu adrenalinu nad snesitelnou mez. Anonymní telefonát byl totiž tou poslední kapkou do sousedských narážek a vtípků kolegů. Skončil trapnou rvačkou s nahým chlapem – tak směšným při běhu s klinkajícím penisem – a nonšalantním úsměvem čubky, která spala snad s každým, teda kromě mě, svého manžela.

Žádost o přeložení korunovaná mimořádným povýšením, když jisté jméno nepadne v rozvodovém řízení, ukončila desetileté bezdětné manželství se studentskou láskou. Nevinná panenka, ze které se vyklubala kurva. Odmítl jsem s ní mluvit. Odmítl jsem účast u soudu. Odmítl jsem její snahu o omluvu a usmíření. Nechal jsem jí všechno a s posledním zbytkem sebeucty se snažil o jakž takž důstojný odchod.

Moje milovaná Berta, vlastním jménem Dodge Charger, spolykala míle mezi kalifornským Placerville a Pocatellem v Idahu za necelých dvanáct hodin vstřícné jízdy doplněných mizerným obědem a ještě mizernějším kafem v bistru v zapadlé díře zvané Elko. Nejvyšší budovou byl kostel a městečko samotné bylo postavené podle pravidelného čtvercového rastru narýsovaného pravítkem na mapě. Ne že by Placerville vypadalo líp. Ne že by Pocatello vypadalo líp.

Základnu jsem našel vcelku bez problémů. Vše a zároveň nic neříkající název na posuvné bráně. Meteorologická stanice a výzkumné středisko v jednom. Budka s unuděnou hlídkou, jejíž salutování bylo na samé hraně mazácké drzosti. Pár uprášených baráků, věže se satelitními talíři, tykadla antén, to vše na oploceném pozemku v blízkosti docela

sympatického pohoří na jedné a obřím rezervoárem pitné vody na Chřestýší řece na straně druhé. Můj nový život.

Můj nový život začal mírným šokem. Cestou do podzemí. To, že má armáda Spojených států amerických svá tajná místa, to věděl každý od studentů středních škol přes konspirátory až po filmové scénáristy. Že budu na jedno takové místo přidělen, mi trochu vyrazilo dech. Doufal jsem, že to na mně není moc vidět. Bylo. Podle pohledu mého průvodce. Směsice služebního respektu k šarži a despektu k nováčkovi na základně.

Několikasetstránkový manuál, odcházející velitel jednou nohou a celou myslí venku, seržant a pár mužů tři patra pod zemí. V obklíčení betonu, spojovacího krčku, chraplavého výtahu, studených schodišť, počítačů, pípátek a blikátek. Přiznám se, chvíli jsem přemýšlel, jestli jsem magor já, nebo někdo jiný. Do prdele. Co tu budu dělat! Hlídat státní tajemství a užít se nudou. Trest za sprint nahatého generála ulicemi města.

Za pár dnů jsem byl vcelku v obraze, za pár týdnů běžná rutina. Parta sehraných maníků se postarala o všechno. Vypouštění balonů, sondy, příjem dat, jejich rozkouskování a následné složení do barevných obrázků a úhledných linií číselných soustav. Pokrm pro další použití na letišti a v televizní předpovědi počasí.

Vcelku užitečné maskování pro zakrytí malého tajemství. Experiment pro budoucnost lidstva. Lodivod. Součást expanzivních plánů NASA ze série Velkých kosmických observatoří. Hubble pořizoval fotky z dálek mimo lidské vnímání. Lodivod vyrazil pod záminkou jakési doprovodné mise vcelku bez pozornosti veřejnosti. Miliony dolarů utopené do kovového sarkofágu. Uspaný dobrovolník podchlazený na samé hraně přežití, naložený v živičném láku plném sirovodíku a jiných fujtajblů udržujících tělo v kondici pro přežití a návrat.

Pro návrat do ničeho. Zkáza přišla rychle a bez varování. Otřesy přešly neuvěřitelnou rychlostí z jemných záchvěvů do gigantického třesu, který rozerval metry betonu jak kusy papíru. Hluk, nejdříve tlumený jak zvuk vlaku metra v tunelu, zesílil do kakofonie rvoucí uši a srážející těla k zemi. Čas se zastavil. Panika. Výkřiky. Tma. Vteřina jako tisíc let. Konec světa.

Ten nový se rozeběhl s hučením pomocných agregátů a nouzových světel. Zborčené stropy, prach, blikání alarmů. Šílenství ticha. Zvuk se vrátil, když konečně odlehlo zalehnutí mých krvácejících uší. Seržant zvaný Zrzek se mnou zatřepal a pohodil hlavou k východu. Netušili jsme, co se stalo. Co se děje. Šli jsme zjišťovat rozsah škod. Posbírat raněné a najít mrtvé. Doktor zůstal nahoře. A cesta k němu přestala existovat. Idylka tiché základny skončila. Na dlouho.

Do mého svědomí se zařal Komp, aťžák sotva po přijímači, od pasů dolů rozdrcený horou železobetonu na kaši. Zoufalá bolest v očích. Němé pokývnutí Zrzka. Pohladil jsem Kompa po tváři a zlomil mu vaz. Rychle a čistě. Poprvé jsem zabil člověka. Kluka bez šance přežít. A ještě šest dalších. Udělal jsem to sám. Pokud se dostaneme ven, budu se i sám zodpovídat.

Ven jsme se dostali po řadě týdnů věnovaných kopání a prorážení bludných tunelů. Netušili jsme, co se odehrálo nad našimi hlavami, zrnění monitorů a ticho kabelových linek dávalo tušit hodně velký průser. Spotřebu jsme omezili na minimum, ke konci vodu nahradila vlastní moč a zásoby potravin odvažoval Zrzek s kuchařem Friťákem jak tajné ingredience.

Venku nás čekalo temné šero a jiný svět. Studený. Tmavý. Mrtvý. Zodpovídat jsem se neměl komu. Stál jsem před upřenými pohledy zbytku své jednotky. Poprvé v životě postavený před skutečnou zodpovědnost. Před skutečnými rozhodnutími. Upřené pohledy skupinky špinavých, unavených, hladových chlapíků. Moje nová rodina. Při pohledu na zkázu všude kolem bylo jasné, že naše nová rodina.

Vedl jsem je s dobrovolnou přísahou věrnosti pustinou, do které se proměnilo rozdrásané tělo země. Stín Kompa jako cejch. Vybledl časem, stejně jako ti ostatní. Náš cíl byl jednoduchý. Projít troskami na jiné základny. Najít jídlo a přežít. Zvládli jsme hodně. Strach, hlad, zimu, zoufalství, bolest, smrt, ztrátu lásky i boží milosti. Semknuté společenství chlapů. Ve dne v noci. Nepřítomnost žen a touha po kontaktu, který přináší úlevu a objeví se, když skončí pláč. Přirozenost těl ukojená v tichu noční tmy. Soudržnost pochopení a mlčení. Zabil bych každého, kdo by vyslovil slovo buzerant.

Moře se protáhlo několikakilometrovým zásekem přes Utah až do Colorada. Mapy byly k ničemu. Torza měst. Sem tam někdo přeživší. Všechny starosti dosavadních životů se staly směšnými. Když se konečně dalo dohlédnout na hvězdy na obloze, vzpomněl jsem si na Lodivoda. Bůh buď milostiv jeho duši.

Procházeli jsme zemí křížem krážem ve snaze vypátrat další kousky armády. Kousky něčeho, co by aspoň vzdáleně připomínalo organizaci a řád. Snažili se chránit život. Často jsme byli nuceni i zabíjet. Zoufalství budí v lidech nejhorší pudy. A také tvrdost trestu.

Někteří se k nám přidali, někteří zůstali ve svých úkrytech v iluzi, že se někdo z blízkých objeví. Naděje svítla po letech ve Fort Dodge. Pár chlapů ve zbytcích velitelství raketové základny. Při hledání kontaktů došli k Mexickému zálivu, který se roztáhl a spolkl kdysi hrdý Jih. Moře se dralo hladově ze všech stran.

Dali jsme do kupy posbírané informace. Obsahy tajných trezorů. Ze Zrzka se postupem doby stal expert na jemnou kasařinu za použití výbušnin. Nakonec bylo vše jasné. Jediná cesta za nadějí vedla k severu. Zpátky kudy jsme přišli a ještě dál do hor. V hlubinách skal nad Hamiltonem se skrývalo další přísně střežené tajemství. Bunkry pro přežití vybrané elity v případě války. Tuny zásob pro stovky, možná tisíce lidí na desítky let. Agregáty, nafta, jídlo, oblečení, léky, nářadí, osivo. Nekonečné řady položek. Některé úsměvné. Sperma vybraných samců. Lidských i zvířecích. Kdyby atomový výbuch zabil plodnost života.

Ze střípků jsme dali společně dohromady obraz apokalypsy, která sežehla zem a změnila její tvář. V šílené rychlosti smrti neměl nikdo čas na záchranu. Přežili jen lidé v podzemí nebo sražení pod trosky, které rozdrtily miliony jiných těl, aby pár desítek ochránilo před peklem hořícího světa. Dospěli jsme k názoru, že do bezpečí horských bunkrů se nikdo nedostal. Čekají na otevření a naplnění svého účelu.

A teď se vracíme po letech na místo, odkud začala naše pouť za budoucností. Cesta trvá dlouho. Snažíme se prohlédnout trosky měst, které pomalu požírá bující příroda. Někde zůstaneme týden, někde měsíce. Vystřelujeme světlice do noční tmy. Rozdělili jsme se na skupinky, abychom pokryli co největší prostor. Kreslíme nové mapy. Telefony a počítače nahradily baterky nebo ohně. Starý dobrý Morse prožívá informační zmrtvýchvstání.

Je to skoro hloupé, ale cítím se šťastný. Čím víc se blížíme k horám, tím víc mám pocit životního naplnění. Má jednotka, mí muži. Neztratil jsem cestou ani jednoho Bolest v mých kloubech odvádí pohled na jejich šediny. Tvář Kompa si už nedovedu vybavit. Jen se mi někdy připomene horkost slzy bolesti, která se dotkla mé dlaně těsně před tím, než jsem ho zabil. Stejně tak se vytrácí myšlenky na Lodivoda a sarkofág v útrokách rakety kdesi v hlubinách vesmíru. Utěšuji se vědomím, že ten bláznivý pokus s hibernací nemohl přežít.

Večer nás blikající světlo dovede k ohni. Kolem něho společenství osadníků usazeného na troskách katakomb kdysi pyšné baziliky. Jejich vůdcem je kněz. Všichni mu říkají Kazatel. Zvláštní. Pevný stisk ruky plné mozolů svědčí o tvrdé práci a minimu rozhovorů s Bohem. Jsou trochu zaskočení našim příchodem. Naštěstí jsme mohli přinést maso z úlovku. Po letech se začala objevovat v lesích zvěť.

Kazatelova hospodyně nám vaří čaj a nabízí polévku, než se maso upeče. Jmenuje se Maggi. Má něžný úsměv porcelánové panenky. Jemnou tvář se zbytky bývalé krásy. Když se dotknu její ruky, pocítím zachvění. Usmívá se očima. Líbí se mi. Ano. Tak by mohla vypadat žena, vedle které bych rád stárnul. Kdyby mi to bylo dopřáno.

Ranní mše je krátká. Kazatel nabídne mým mužům útěchu zpovědi, mají-li pocit, že ji potřebují. Nečeká ji. Pochopil jsem, jak moc muset strádat, když Bůh opustil svět. Odmítne nabídku společné cesty. Většina jeho oveček jsou staří lidé. Domluvíme se, že pokud najdeme podzemí v horách, pošlu pro ně. Nechce nic oplátkou. Jen pár granátů na lámání kamene.

Maggi nás kousek doprovodí mezi poličky. Podlehnu nutkání a na rozloučenou ji políbím. Odcházíme bez ohlednutí. Nikdo z mých mužů se nesměje. Jen v očích Zrzka zahlédnu jiskřičku a jeho „Pane“ má najednou jiný tón.

Když budeme mít štěstí, dojdeme za pár dnů k Hamiltonu. Počkáme na ostatní skupiny, pokud už tam nebudou a najdeme poklady v podzemí. Pošleme vzkazy všem, kdo se budou chtít k nám přidat. Hory jsou velké, ale ne tak, aby odolaly naší snaze o proniknutí do jejich hlubin. Čekali jsme tak dlouho. Pár dnů, či týdnů nás nezastaví. Naděje je veliká. Obrousila hrany bolestných let.

Poslední noc na cestě. Hory jsou na dohled. Ležím ve tmě jeskyně a vyháním z těla chvění bouře. Už zbývá tak málo. Hned ráno vyrazíme ke konečnému cíli naší dlouhé cesty. Já a mí muži.

Pokusíme se společně obnovit život na zemi.

K o n e c

